

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

Continet Tractatus De Conscientia, De Peccatis, De Legibus, De Fide, Spe,
Et Charitate

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

§. 3. Quæ sint obiecta fidei

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76540](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76540)

de Unitate Dei, cap. 2. Clemens Romanus lib. 5. constit. Apost. cap. 6. ac contingencia futura non possunt certo prædicti nisi à Deo. Ergo à Deo sunt hæc contingencia prædicta. Ergo euidens est idem illis esse adhibendum. Secundo ex miraculis constat fidem nostram dignam esse præ omnibus aliis fectis creditu; quia nulla est secta, in cuius confirmationem similia miracula parata sunt; non enim mortui sunt resuscitati, neque cæci illuminati, sicuti passim factum est in confirmationem nostræ religionis. Ergo nostra religio euidenter est credibilior. Neque enim credi potest Deum in confirmationem falsitatis tot miracula paraturum; aliis obicere ei possent fideles se ab illo esse deceptos, vt bene dixit Richardus Victorinus libro 1. de Trinit. cap. 1. Quod si omnia miracula proteiue neges, negare non potes esse maximum miraculum, tot regna, & prouincias suscipere religionem Christi anam abique miraculo: sicuti expendit August. in 12. de ciuit. Dei c. 5. Tertio ex stabilitate religionis, contra quam neque Reges, nec Principes tyranni, neque hæretici, neque idolorum cultores, neque Philosopherum arguti, neque potæntissimi poterant, neque poterunt paruales. Quod non leue argumentum est diuine potentie iam vt sibi propriam defendens, quod luminat euidens credibilitatem nostræ fidei ex stabilitate eorum, qui eam profitentur, & ex constantia Martyrum, qui pro ea passi sunt. Quæ enim secta est, aut fuit in mundo, quæ tot viros, & ceteras angelicam vitam degentes habuerit, tot fuerit Martyruius illustata, tot præclaris hominibus decorata? Ergo euidens est hæc esse à Deo hominibus datam viam, vt possint ad finem æternitatis peruenire.

Sed obicitur primo. Si hæc argumenta probant fidem nostram esse euidenter credibilem, probant etiam esse euidenter veram, quia non alia via probamus veritatem nostræ fidei, quam suspensio motiui, & argumentis. Si igitur illa probant euidenter dignam esse creditu, probant euidenter veram esse. Atqui euidens esse non potest in fide, Ergo hæc argumenta non probant euidenter eius credibilitatem.

Respondet, est supradictis rationibus, & motiuis, veritas nostræ fidei probatur, non tamen eodem modo probatur, ac probatur eius credulitas, eius enim credulitas euidenter probatur, non he veritas. Et ratio differentie est, quia credulitas consistit in eo, quod digna sit creditu: at res, quæ in se inuidentur, & contingens, potest euidenter esse digna creditu. Ergo state optime potest euidens credulitas, abique euidens veritas. Ergo rationes probantes euidens credulitatem, non probant euidenter rem ita esse, sed obiectum, & inuidentem, & qualis in se est, relinquunt.

Obicitur secundo. Si supradictæ rationes euidenter persuadent fidem esse sequendam, quomodo tot hæretici, & pagani, quibus hæc rationes proponuntur, illam reiciunt?

Respondet illam reicere: tum quia supradictarum rationum efficaciam non callent, malitia, & prauis moribus excæcati, iuxta illud Sapient. 1. Excæcauit eos malitia eorum & 2. Corinth. 4. Deus huius sæculi excæcauit mentes infidelium, vt non fulgeat in eis illuminatio Euangelij gloriæ Christi: tum quia eum vim, rationem percipiunt, malitia tamen, & affectu erga se aut suos magistros nolunt illam acceptare.

Obicitur tertio. Supradictæ rationes ad summum probant omnia, quæ per fidem proponuntur, digna esse creditu: at esse digna creditu fide diuina non videntur probare. Ergo non sunt mysteria fidei euidenter credibilia fide diuina.

Respondet non solum probare supradictas rationes mysteria fidei esse digna creditu, sed esse digna creditu fide diuina. Quia probant esse mysteria reuelata à Deo, quibus merito cordatus, & prudens debet assentiri, non tamen est euidens, fide diuina te assentiri.

Aduerto tamen non esse necessarium, vt quis fide diuina credat, euidenter cognoscere eius credibilitatem; sufficit, si aliquo modo eam cognoscat: hac enim ratione rudes, & igno- rantes à maioribus instructi assentiantur mysteriis fidei, quia sibi persuadent in re graui non esse decipiendos, quæ tamen persuasio non constituit euidens credibilitatem fidei, esto ex illa aliquantulæ deduci possint, sic Valent. disp. 1. quæst. 1. punct. 4. sine, pag. 96.

§. III.

Quæ sint obiecta fidei.

- 1 Nullum est aliud præter contentum in symbolo Apostolorum, sacris litteris, & Apostolicis traditionibus.
- 2 Proponitur obiecto, & sit satis.
- 3 Nulla veritas Ecclesie, credenda proponitur fidelibus ad salutem necessariam, quæ Apostolicis incognita fuerit.
- 4 Proponitur obiecto ex variis Scripturæ locis.
- 5 Fit illi satis.

Reuiter respondere possumus esse ea, quæ in symbolo Apostolorum, sacris litteris, & Apostolicis traditionibus continentur. Neque alia successu temporis fidelibus credenda

proponuntur, vt satis colligitur ex Trident. sessione 4. Nam licet Ecclesia in dies illuminetur propositione, & explicatione plurimum veritarum, quæ antea erant incognitæ, & abstrusæ non tamen illuminatur in aliqua veritate, quæ in sacris litteris, & traditionibusque Apostolicis contenta expressè, vel virtualiter non sit. Et ratio est manifesta, quia alijs dimitte Christus Dominus processit, si suis discipulis, & magistris totius orbis necessario credenda ad salutem non manifestaret, sic Diuus Thomas communiter receptus 2. 2. quæst. 1. artic. 7. & ibi Caietanus, & Bannes. Valentia disp. 1. quæst. 1. punct. 6. præf. p. ad 3.

2 Neque obstat Ecclesiam habere auctoritatem non solum definiendi, & explicandi aliqua esse reuelata; sed etiam proponendi fidelibus ea, quæ denuo reuelata sunt. Quia licet Ecclesia gaudeat prærogatiua nouas reuelationes recipiendi, vt testatur Valent. punct. 1. & punct. 6. ad 3. quod Bannes artic. 7. conclus. 1. in fine, non placet existimat namque Ecclesiam non indigere nouis reuelationibus, sed solum gaudere assentientia Spiritus sancti in explicatione eorum, quæ reuelata sunt, non tamen gaudere prærogatiua recipiendi reuelationem de aliquo mysterio, quod Apostolicis, & Ecclesie magistris reuelatum non sit, atque adeo semper verum est eadem esse obiecta fidei, neque in dies augeri.

Neque etiam obstat plures fieri posse reuelationes à Deo de rebus contingentibus, tum Pontifici, tum aliis singulis personis, quas diximus terminare posse fidem, si ab Ecclesia proponerentur credenda; quia hæc non sunt obiecta fidei necessaria ad salutem in singulari; nisi quatenus videntur auctoritate Pontificis, quem credere debemus errare non posse in propositione eorum rerum, quas ad salutem animæ conuenientes esse desinit. Hac ratione credendum nobis est sanctos canonizatos esse in cælis, religiones hæc approbatas esse viam securam ad salutem.

Neque obinde fit alia esse obiecta fidei, quæ in sacris litteris non continentur virtualiter; continentur enim omnia hæc obiecta in sacris litteris, non in singulari & expressè, sed virtualiter, & per euidens consequentem: cum enim in sacris litteris contentum sit errare non posse Pontificem in declaratione eorum; quæ ad mores vniuersales Ecclesie proponit, & ipse proponat Sanctum aliquem colendum vt beatum, & in cælis degenem, & religionem aliquam, vt securam salutis viam; efficitur sanè hæc omnia sacris litteris virtualiter contineri.

3 Ex hac doctrina fit primo nullam ab Ecclesia veritatem fidei credendam fidelibus proponi, de his quæ pertinent ad salutem, quam Apostoli clarius, & expressè non cognouerint. sic Diuus Thomas 2. 2. quæst. 106. artic. 4. ad 1. & 2. 2. quæst. 1. artic. 7. dub. 2. vbi contrarium asserere erroris notã inurit. late probat VValden. lib. 2. doctrinalis fidei, cap. 22. & 23. an. lib. 2. de locis, cap. 7. & lib. 4. c. 4. Alphonsus à Castro in sua summ. lib. 1. c. 8. Valent. disp. 1. quæst. 1. punct. 6. §. bis non obstantibus & §. ad 3. pag. 101. Videtur manifestè probari ex illo Ioan. 14. Paraclitus quem Pater mittet in nomine meo, ille vos docebit omnia, &c. & Ioan. 15. Vos autem dixi amicos, quia omnia quæcumque audiuì à Patre meo, nec feci vobis, & Ioan. 16. Cum venerit ille spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem. Si igitur aliqua veritas necessaria ad salutem superesset, quam Spiritus sanctus Apostolos non doceret, fallax esset Christi promissio, quod absit.

4 Dices. Spiritus sanctus, cum super Apostolos descendit, non docuit illos omnem veritatem absolutè, sed quæ visa sunt pro illo tempore necessaria; at successu temporis aliam, & aliam veritatem eis manifestauit. Ergo ex illis locis non satis inferitur Apostolis omnem veritatem fidei esse manifestatam, sed esse manifestatam, quæ pro illo tempore necessaria erat. Antecedens probari potest tum ex illo Act. 10. vbi Petrus, & alij Apostoli non videntur satis cognouisse admitti posse incircumcisos ad fidem: à quo dubio, seu ighorantia liberati sunt visione illius lineæ de cæco in tetram missi, in quo erant quadrupedia, &c. & voce facta: Occide, & manduca. tum ex cap. seq. vt reliqui Apostoli, & fideles inceptabant Petrum, quare introierit ad viros incircumcisos, & manducari cum eis? Ipsique Apostoli, etsi dispersi fuerint per varias regiones, occasione exortæ persecutionis; post mortem Stephani non ausi sunt fidem Gentibus prædicare, sed solum Iudeis. Tum etiam Act. 15. magna fuit contentio in Concilio illo congregato Hierosolymis, an Gentiles admittendi ad fidem circumcidi deberent; qui quiescere non potuerunt, quovisque Petrus dixit, visum est Spiritui sancto, & nobis nihil imponere, &c. at veritas hæc summè ad salutem petnebat. Ergo non omnem veritatem ad salutem Spiritus sanctus Apostolis manifestauit, cum super illos descendit.

5 Respondet primò posset admittendo Apostolos non fuisse plene instructos in omni veritate ad salutem necessaria, cum super illos Spiritus sanctus descendit, sed non obinde sequitur, non verificari Spiritum sanctum, cum descendit, docuisse illos omnem veritatem: docuit namque illos omnem veritatem, non in illo tempore instanti, in quo visibilis apparuit, sed in reliquis in quibus invisibilis apud illos exiit. Cui explicationi fauet communis modus loquendi, scilicet enim amico te mis-

DE
ASTRO
PALAN
TON,
IIII
E.V.